

det dog er utroligt, at man stiller sig op her, har begrundet en ændring af ydelsesstrukturen og så fortæller, at det, man er ude på, er at gøre det bedre for nogle mennesker, der i dag går voldsomt ned fra deres normale indtægt, når de går over på dagpengene.

Vi er enige i, at deres problem er stort, men det er jo ikke det, det drejer sig om. Det, man igen og igen og igen hører i debatten, er jo, at forskellen på de lavest lønede og dagpengeydelsen er for lille. Det er jo det, man mener, når man siger ydelsesstruktur, så lad dog være med at pakke det ind i en eller anden påstand om, at der er nogle mennesker, der går for langt ned i indkomst, når de bliver ledige. Det er ikke det, der er interessant. Det, der er interessant, er, at fru Pia Christmas-Møller mener, at man, fordi der ikke er afstand nok mellem lønnen til de lavest lønede og dagpengene, skal sætte dagpengene ned. Det er CD uenig i, for vi mener, at kommer man ned på et lavere niveau, skaber man sociale problemer for folk til ingen verdens nytte. Derfor har vi anvist en anden vej, og den nævnte jeg at erhvervsministeren var inde på.

Jeg synes ikke, det er rimeligt at stille sig op her og fortolke ydelsesstrukturen for en helt anden gruppe, når det, man mener, er, at det er de svageste, der skal blive svagere, for det er jo det, Det Konservative Folkeparti siger.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg er ked af, at hr. Peter Duetoft er så dårligt inde i, hvad der er De Konservatives tanker og udspil. I sommer kom vi med et konkret udspil til en ny dagpengereform, som også omfattede ydelsessiden, og kort skitseret drejer det sig om, at vi vil hæve maksimum fra de nuværende 132.500 kr. til 180.000 kr. Samtidig vil vi ændre den formelle beregningsprocent fra de nuværende 90 pct. til 80 pct. Det er rigtigt, at der selvfølgelig vil være nogle, der på den facon forholdsommæssigt kan få lidt mindre ud af det, end de får i dag, men når hr. Peter Duetoft gør det til et socialt tilfælde at leve for mindre end maksimumdagpenge, er jeg nødt til at fortælle hr. Peter Duetoft, hvis han ikke ved det i forvejen, at der er masser af mennesker, faktisk i titusindvis af mennesker, som på ganske almindelige overenskomstsmæssige vilkår arbejder en fuld arbejdsuge til noget, der er mindre end maksimumdagpenge, og som får endnu mindre, hvis de skulle gå hen at blive ledige. Så påstanden om, at der er en utrolig social katastrofe i far-

vandet, hvis nogle skulle få 80 pct. i stedet for de nuværende formelle 90 pct., som de færreste i realiteten får, holder ikke vand.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg tror, at det netop i disse dage er 25 år siden, jeg var medlem af Det Konservative Folkeparti. Det var jeg i 3 uger, så kunne jeg ikke holde det ud længere, men jeg lærte ret meget om konservativ politik også på det tidspunkt, og grundsynspunkterne i den har ikke forandret sig ret meget, vil jeg gerne sige.

Jeg vil takke fru Pia Christmas-Møller for markeringen af, at der er folk, navnlig de lavest lønede, der vil blive ramt af den konservative plan, idet deres dagpenge vil blive nedsat, og jeg vil så bare konstatere, at en af grundene til, at jeg deltager i CD's arbejde og ikke i Det Konservative Folkepartis arbejde, netop er forskelligheden i vurderingen af, om det er rimeligt eller ikke er rimeligt. Der er mange andre gode grunde, men det er en af dem.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Der er sådan set ordførere fra både højre side i salen og venstre side i salen, der har givet udtryk for forbløffelse over, at vi fremsætter lovforslag, der justerer en forholdsvis ny arbejdsmarkedspolitik. Sådan som jeg hører det, men det kan være, at det er ønsketænkning, er det, fordi man er ked af, at den bliver justeret. Det må være vel et udtryk for, at man har været glad for den, og det er jo sådan set godt nok.

Jeg tror egentlig, at hvis vi nu lod være med at kigge på arbejdsmarkedspolitikken overhovedet, til trods for at udviklingen ændrer sig i erhvervslivet, i ledigheden og på arbejdsmarkedet som sådant, ville man med rette kunne kritisere regeringen, for det er klart, at en arbejdsmarkedspolitik hele tiden skal understøtte den dynamik, der er på arbejdsmarkedet. Det siger sig selv, at en arbejdsmarkedspolitik, som er blevet formet og tænkt under en lavkonjunktur, som der jo var i foråret 1993, med stigende ledighed, der nu virker på knap andet år i en helt, helt anden konjunktursituation, nemlig i en højkonjunktur, er der soleklart et behov for at kigge på for at se, om de redskaber, de tidsterminer, der ligger i arbejdsmarkedsreformen, nu er hensigtsmæssige.

Det er baggrunden for, at vi kigger på det. Det er ikke med de samme briller, som hr. Aage Frandsen kiggede på disse forringelser, som han